

Молодий комуніст

Орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Виходить з 5 грудня 1939 р.

Вівторок, 27 травня 1986 року

№ 63 (3726)

Ціна 2 коп.

ДОПОМОЖЕМО ДІТЯМ

Як і всі радянські люди, ми всім серцем з тими, кого торкнулася аварія в Чорнобилі.

Немає такого працівника у колективі нашого дитячого садка № 2, який не співчужив би цю біду як власну. Доля

евакуйованих дітей із 30-кілометрової зони небайдужа нам. Тому на загальних зборах колективу ми одностайно вирішили перерахувати у фонд допомоги Чорнобилю нашу премію за I квартал.

Г. МАЗУН,
секретар профспілкового комітету
дитсадка № 2.
м. Кіровоград.

Вчаться комсомольські кадри

На курсах підготовки і перепідготовки комсомольських кадрів і активу Запорізької зональної комсомольської школи закінчується навчання слухачів VIII потоку — секретарів комсомольських організацій середніх спеціальних навчальних закладів семи областей України. Увагу слухачів було зосереджено на глибокому вивченні документів XXVII з'їзду КПРС, промов і виступів Генерального секретаря ЦК КПРС М. С. Горбачова, матеріалів XXVII з'їзду Компартії України.

На практичних, семінарських заняттях, а також в період англійської навчальної практики в комітетах комсомолу технікумі м. Дніпропетровська були обговорені питання роботи комсомольських організацій середніх спеціальних навчальних закладів по підготовці висококваліфікованих спеціалістів народного господарства, поліпшення стилю комсомольської роботи. Слухачі зустрілися з комсомольським активом м. Дніпропетровська, відвідали пам'ятні та історичні місця міста.

Відбулася науково-практична конференція «XXVII

з'їзд КПРС про актуальні проблеми ідейно-політичного виховання молоді і завдання комсомолу».

Слухачі відвідали Дніпрогес імені Леніна, зустрілися з іноземними студентами, що навчаються в Запоріжжі, взяли участь в атеїстичному вечорі в Будинку культури «Жовтєвий».

У роботі курсів взяли участь і виступили з лекціями інструктор ЦК ВЛКСМ П. Ф. Анисимов, директор РКШ при ЦК ВЛКСМ України П. С. Назимко, відповідальні партійні і комсомольські працівники.

28 ТРАВНЯ — ДЕНЬ ПРИКОРДОННИКА

Для Новоросійського ордена Червоного Прапора прикордонного загону минулий рік — ювілейний. Загін був сформований 60 років тому. З того часу вартою кордону з честю виконують свій обов'язок. Немало провели вони успішних операцій по ліквідації бандитів і диверсантів, затриманню порушників кордону. За ці роки дев'ять воїнів частини удостоєні звання Героїв Радянського Союзу, тисячі нагороджені бойовими орденами і медалями.

Прикордонна застава, якою командує офіцер В. Масюра, розміщена на одній із найвідповідальніших ділянок, що охороняється Новоросійським прикордонним загномом. Воїни цієї застави домоглися високих показників у бойовій і політичній підготовці.

На знімку: на охорону Державного кордону СРСР виходить прикордонний наряд (зліва направо): рядовий М. ХИНОЛОВ, відмінник прикордонних військ сф. рейтор Г. КЛЮЧИН і старший наряду відмінник прикордонних військ сержант Г. ГАЛИЦЬКИЙ.

Фото В. ВЕЛЕГУРИНА. (ТАРС).

Анатолій Васильович БОДЯГІН — наставник молоді. Ще сям молодий, а про нього вже назули: ветеран заводу. Він працює фрезерувальником у цеху № 15 Світловодського комбінату твёрдих сплавів і тугоплавких металів імені В. І. Леніна.

Ударник комуністичної праці, заступник голови цехової профспілки. Виробничі завдання щомісяця виконує на 130—140 відсотків. Якість продукції — гарантовано висока.

Фото
В. СТРИГУНА.
м. Світловодськ.

Сьогодні продовжуємо розмову про стиль керівництва, розпочату «Молодим комуністом» 15 квітня цього року кореспонденцією «Намандувать парадом буди».

Слово — токарю 3-го розряду КМК токарів механоскладального цеху № 2 Кіровоградського ремонтно-механічного заводу імені В. К. Таратута «Укрремтрест» Віктору ГРЕБЕНЮКУ.

БРИГАДИР на своєму місці. Таке з певним правом може сказати і про нашого бригадира. Чи маю таке право? Мабуть, що так. І ось чому.

Почати хочу з біографії нашого колективу. Три роки тому нові для себе бригадирські обов'язки перейняв у ко-

недоліки! Так, хотіли зайняти раз їх назвати, щоб з новими силами взятися за подолання, нічого іншого. Та гаразд, де цього «інциденту» поставилися об'єктивно: почали вдосконалюватися. Довго зважували всі «за» бригадирської форми організації і оплати праці, обговорювали переваги визначення внеску кожного за коефіцієнтом трудової участі, змін в обов'язках тощо. І як хороше (бачу з позицій сьогодняшнього дня), що своєчасно слово тоді вчасно сказав наш бригадир: нині не шкодуємо, що на бригадному під'язі.

Микола має все, що потрібно керівникові: професіоналізм, організаторські здібності і талант вихователя. Його міг дати лише досвід, який також у бригадира був. У результаті й склалися ті відносини, коли до проблем у колективі не доходить — вони вирішуються ще

ПРОДОВЖУЄМО РОЗМОВУ ШТУРМІВЩИНИ НЕ ЗНАЄМО

лишнього керівника КМК Микола Миколайович Дрозд. Володимир Олійник сказав повноваження не тому, що, як, можливо, очікували від мене деякі читачі, не справився із завданнями. То була виробнична необхідність. І що? Скажете: зараз почне красномовно розпитувати, як з приходом іншого керівника в бригаді стало важко й незатишно, як різко погіршилась дисципліна, що у всіх буває попервах... Помилаетесь.

Микола до бригадирства працював разом з нами, у бригаді. Усім був відомий як класний спеціаліст, виробничник, за яким і слово, і діло. Тому неважко уявити, що починати як керівникові КМК йому не довелося з нуля — у спадок від попередника дісталися непогані кадри (скажу так відверто тому, що оцінюю ситуацію ще й як секретар комсомольської організації МСЦ № 2).

Як комсомольсько-молодіжний колектив ми існували й до того. Був бригадир, був і комсорг, але... Кожен працював якось наче сам для себе. Були й пошуки легшої та вигіднішої роботи, і суперечки, словом, — «бродіння» всередині колективу. Приблизно стільки ж часу тому в «Молодому комуністі» з'явилася стаття про наш колектив, де цілком правильно вказувалися окремі недоліки в роботі, зокрема, ішла мова про причини випадків впуску браку. Але згодом у підсумковому матеріалі про роботу виробничих КМК за звітний період обласний комітет комсомолу навів для прикладу саме наш колектив як такий, де привільно бракоробам і де КМК бездіяльний(!). Виходить, ми розповіли про свої

будучи дрібними поточними питаннями. Ми це одразу зрозуміли, і також не без допомоги й особистого прикладу керівника. З кожним по-різному, а діє безвідмовно: одного просто спитати за роботу — і зрозуміє, що варто постаратися спрацювати краще, а іншому варто й в очі зазирнути та й поговорити після зміни — теж будуть помітні зрушення.

З наставництвом у нас проблем немає. Однак, як видно, не має морального права наш бригадир заспокоїтися тим, що вчорашні восьмиласники закріплені за ветеранами — і досить, своїх, мовляв, турбот вистачає. Ті ж колишні «першачки» в цеху Роман Жулинський чи Сашко Ярмичук не перечитимуть, якщо пригадаю, як спочатку, так і тепер бригадир особисто слідував, як приживаються вони, допомагає, чим було потрібно. У бригаді хороший мікроклімат — стосунки між командирами і підлеглими. Можливо, непереконливо звучить, але неважко їм, стосункам, зіпсуватися і між дев'ятьма виробничниками. Тому ускладнення, що все одно виникають, долаємо спільно. Тому й не знаємо таких рідних для деякого «виручачок», як штурмівщина, заорганізованість, хаос. Думаю, і не знатимемо.

Звичайно, не все ще в бригаді гладко. Є труднощі, невірні проблеми. Але долаємо і долатимемо їх разом, колективом.

В. ГРЕБЕНЮК,
токар механоскладального цеху
№ 2 ремонтно-механічного заводу
імені В. К. Таратута.
м. Кіровоград.

Лісля МК
висвітлює

«Замість
«якось буде» —
«буде якість»

Восьмого квітня цього року «Молодий комуніст» надрукував кореспонденцію під такою назвою, де

йшлося про недоліки в перестрої роботи молодих виробничників Новомиргородського ремонтно-транспортного підприємства. Редакція отримала з великим запізненням відповідь за підписом керуючого РТП О. В. Колісника, який повідомляє:

«Статтю обговорено на спільному засіданні адміністрації і комітету комсомолу підприємства. Критику визнано справедливою».

У зв'язку з реорганізацією райсельгосптехніки в РТП затверджено штатним розкладом для однозмінної

роботи механічного цеху 5 осіб працюючих. Із початку січня цього року один слюсар знаходиться у переддипломній відпустці (навчається в КІСМі), ще один призначений до лав Радянської Армії. Враховуючи це, у даний час навчаємо двох токарів. У підшефній Новомиргородській СШ № 2 буде посилено професійну роботу. Після відповідного навчання звідти до РТП будуть направлені ще 5 осіб — це й забезпечить двозмінну роботу механічного цеху».

м. Новомиргород.

ВШУЩА

СТОРІНКА ДЛЯ СТАРШОКЛАСНИКІВ

№ 3 (28)

Обери свою стежку

ВІДКРИТИЙ ЛИСТ СТАРШОКЛАСНИКУ

Хіба не буває, що ти, випускнику, закінчуючи школу, не маєш чіткої уяви ким бути, не знаєш, яким обрати свій шлях. Десять років ти навчався в школі, десять років готувався до самостійного життя і, врешті-решт, — все дарма. Жаль стає тих людей, котрі йдуть навчатися до вузів, технікумів, училищ не по зову серця, а так...

«Всі діти навчаються, а ти в нас що, гірший», — кажуть батьки. І командирують сина чи доньку до медичного чи кооперативного технікуму, хоча в душі горіла мрія бути трактористом чи агрономом.

Дуже часто можна почути такі слова: «А мені би диплом, а працювати — це вже побачимо». Навчатися лише через те, щоб одержати диплом і не мріяти про свою професію — це жалюгідно.

Що ж потрібно для того, щоб ще в шкільній парії свідомо вибрати професію? Мають, найкращіми уроками вибору професії — уроки праці. Бо лише тут, віч-на-віч зустрівшись з різними професіями, ти розумієш, що

припадає до душі, а що — просто подобається. Ось чому в Лебединській середній школі Голованівського району на рівні з такими важливими методами професійної орієнтації як бесіди, диспути, вечори захисту професій, зустрічі з передовиками колективу імені Котовського, представниками різних професій, праця школярів на полях і тваринницьких фермах, в городній бригаді і на току є домінуючим засобом формування особистості майбутнього трудівника. І як приємно, коли на свято врожаю або на перший шкільний дзвінок поруч з привітанням колгоспників називають привітання школярів. Або приклад Свірнівської середньої школи Голованівського району, де десятикласники кинули квіти всім залишеним в колгоспі.

А шляхом до цього було також гартування працею в учнівській виробничій бригаді, таборі праці і відпочинку, на шкільній крплефермі, навчально-дослідних ділянках.

Як важливо, щоб усі люди любили свою професію, ставилися до неї з

гордістю і пошаною. Адже той робітник буде хорошим робітником, який іде на роботу ніби на свято. Але що можуть ті, хто не любить своєї роботи, хто не має від неї ніякого задоволення? З цього ж ось і породжується халатне ставлення до праці, безвідповідальність.

Дозволь звернутися до тебе, старшокласнику, з порадою. Спершу, ніж робити свій важливий крок, зустрінься з людьми цієї професії, щоб потім не прийшли розчарування. Адже вибір професії — це важливий і відповідальний крок у твоєму житті. Від того, ким і яким ти будеш, залежить і твоє особисте щастя і твій внесок у суспільну справу. Отож, зваж свої здібності, переконання, усі «за» і «проти», глибоко самого себе, заглянь в себе. Не дарма в народі кажуть: «Бери пошу по собі, щоб не падать при ході».

Бажаю успіху!

Т. МАКАРИНСЬКА,
студентка філологічного факультету Кіровоградського педінституту.

БАНКЕТНИЙ ВЕЧІР ДЛЯ ВИПУСКНИКА

Це вже має свою історію, на жаль — часто традиційний випускний вечір для десятикласників перетворюється у застілля. Тремтливє саято з такими романтичними ритуалами мрій у голос, вранішніх прогулянок на порозі незвіданого дорозого — це все частіше йменується просто банкетом з обов'язковими у таких ви-

рами сприймають як назв відмінити випускні вечори. Гадаю, це велика помилка.

Звичайно, окремим педагогікам у такому випадку менше клопотів, та чого позбавляють вони випускників? Відміною уроцистостей? Свята, справді свята вітання з самостійністю. Це має бути в кожного десятикласника,

СТИХНУТЬ прощальні звуки випускного балу і ми, вчорашні десятикласники, назавжди розпрощеємся зі школою, з однокласниками, з учителями. Особливо сумно й боляче прощатися з улюбленими педагогами. Для одних вони стали зразком культури і виховання, для інших — дорогими й близькими людьми, які чудово розуміють твої душевні переживання й прагнення.

Останні слова стосуються й М. О. Редькіної, вчительки фізики й астрономії нашої школи. Привітною усмішкою зустрічає вона своїх учнів у зашитоному кабінеті фізики, починає урок.

Хорошою подією в житті школи стало засідання КВБ (клубу веселих і візних) серед десятикласників. М. О. Редькіна організувала його разом з дев'ятикласниками. Скільки нового й цікавого дізналися школярі того дня! Обидві команди десятикласників виявили хороші знання з фізики й астрономії, добре використовували фізичне

«ЧОЛОМ ВАМ, УЧИТЕЛЬКО!»

приладдя. Команда 10-А класу висунула припущення, яким буде розділ ядерної фізики в 2000 році. А 10-Б клас теоретично заляв основи фізики на... іншій планеті Сонячної системи.

Фізика багато значить у житті Маргарити Олександрівни. Крім того, вона й керівник атеїстичного гуртка в нашій школі. Багато цікавих фактів розповідає вона про зародження релігії, про переслідування служителів церкви атеїстами.

Як одна людина може робити так багато? Тож, хочу щиро побажати Маргариті Олександрівні щастя, мирного неба, вдячних учнів і задоволення від її роботи.

М. НАРОДОВА,
десятикласниця СШ № 32,
м. Кіровоград.

ЧИ ВАЖКО МАТИ СВОЄ «Я»?

ТЕМУ ПІДКАЗАВ
ЧИТАЧ

«Дорога редакція! Пишу до вас просто так, бо не знаю з ким поговорити. Вже другий рік мене обирають секретарем комсомольської організації нашої школи. І другий рік я відчуваю, що це доручення не по мені. Це називається просто: не вмію працювати з людьми! Я соромлюсь свого голосу, коли виступаю на зборах, червонію, коли даю комсомольцям доручення, не маю рішучості, щоб перевірити їх виконання. Тому всю роботу намагаюся робити сама і нічого не встигаю. Відчуваю, що стала гірше вчитися, а була відмінницею...»

«Вважайте, що комсоргом повинен бути обов'язково відмінник, учень з бездоганною репутацією, поведінкою. Це вже ідеал, щось не справжнє. Комсорг повинен бути «своїм хлопцем» і цим все сказано».

Бути комсомольським патажком у школі, мабуть, найважче. По-перше, комсомольський стаж ще зовсім малий, досвіду у цій роботі — ніякого. По-друге: йому випадає роль посередника між учнями і вчителями, а це не так просто, коли ти з одного боку учень, а з другого — не вчитель. Можна продовжити ще і «по-третьє» — «по-четверте». Тож як тут юному керівникові знайти своє «я»?

Мій співбесідник Андрій Заболотний, учень 9-А класу Компаніївської середньої школи. Цього року, до речі, його втретє обрали секретарем комсомольської організації. Чому саме Андрій? Випадок чи ні? Обидві відповіді будуть правильними. Поділитися своїми думками з приводу того, яким повинен бути комсорг, може кожен. Тож, можна сказати, що його кандидатура випадкова. Але... Знайомство з ним відбулося спонтанно, і ось коротка характеристика зі слів його друзів, членів комітету і заступника директора школи І. П. Дурди: «Небагато діловий, пообіцяв — зробить».

не відмінник, але вчиться добре, свій хлопець». Виходить не випадково.

Що все-таки значить оте «свій хлопець», коли говорять, що цими словами все сказано?

Кажуть, коли в сьомому класі Андрія обрали секретарем комсомольської організації, він відразу трохи зазнався. Помінялися? Але з висновками не поспішили.

Задію комітетчикам підступне дитання:

— Незамінимі є?

— Звичайно, нема.

— То ж секретаря вашої комсомольської організації можна замінити іншим?

— ...? Ні, нехай краще Андрій.

Тепер варто продовжити ту коротку усну характеристику, яку склали Андрієві друзі і розшифрувати її.

«Хороший спортсмен».

Андрій не соромиться свого голосу. В усіх спортивних змаганнях чи то гра «Орля», чи «Зелений вогник» він незмінний капітан. «Тому що Андрій може виручити команду, підтримати дулю».

«Працьовитий».

Влітку йде разом з батьком в колгосп допомагати, любить возитися біля трактора. А минулого року працював помічником на комбайні. До початку жнив зі своїм наставником ремонтував машину, а потім пішов в поле. Андрій із захопленням згадує той день. З високої кабіни комбайна побачив широке шпичене поле. Він буде збирати хліб! Тоді працював на рівні з дорослими. Додому приходив, щоб трохи відпочити, і знову в поле. Закінчили жнива в своєму колгоспі імені Держинського, поїхали допомагати сусідам в село Губівку.

ОСТАННІЙ ДЗВІНОК

Знаєте, як зволожив сльозом очі дзвінок у рідній школі, кажучи: «Прощай!». Востаннє ти бачив з-за парти учителів, говорив друзям про плани, а сам був думками далеко. Що там, попереду?

Можливо, з цього поля, де вперше довелось зустрітись з хліборобською працею, і почнеться дорога в самостійність? Вчорашні ученики 10-го класу Іванівської середньої школи Новоукраїнського району Н. ЦИГАНКОВА та Л. АРТЕМЕНКО склали екзамени у Рівнянському міжшкільному виробничому комбінаті. Вирішувати ці нелегкі питання і їм.

Фото В. ГРИБА.

«Андрій завжди в гущі подій».

Учні Компаніївської середньої школи гордяться тими добрими справами, які є на їхньому рахунку. Це парк, який вони заклали на честь 40-річчя Перемоги, це кампанія, розвернута в їхній школі «Солдатським вдовам — комсомольську і піонерську турботу». Це врешті-решт систематичні рейди-перевірки, які проводить комітет комсомолу разом з активістами по перевірці виконання домашніх завдань вдома.

«Такий, як усі».

Андрій, як і кожна людина, має свої мрії, захоплення. Вдома складає мопед. Він з повним правом може сказати «Мій», бо зроблений своїми руками, а не куплений за батьківські гроші. Цікавиться технічною літературою, бо вона йому необхідна.

Є вдома ніварка Байкал, з якою любить у вільний час прогулятися, зайнятися дресинуванням.

Вже обрав собі майбутню професію, але поки що носить мрію при собі. «Для чого наперед говорити».

Такий як усі. А хіба так може бути? Адже ті усі теж різні, кожен по-своєму.

Є в Андрія свій блокнот, щось на зразок невеликого щоденника. Він допомагає йому дотримуватися розпорядку дня. Там хлопець наперед записує: «Треба зробити... Треба бути... Треба попередити... Треба не забути...». Треба, а чи кожен з тих усіх у шістнадцятирічному віці знає до слова «Треба»? Можливо це і є оте особисте «я», що вирізняє серед інших його ровесників. Просто Андрій непомітно для себе і для інших став дорослішим від себе, бо так було треба.

З. КУЦЕНКО.

ВІД РЕДАКЦІЇ: Давайте продовжимо розмову на тему, що запропонували читачі. Яким повинен бути секретар комсомольської організації школи? Адже багато хто з них має доручення «не по собі». У багатьох школах кандидатуру рекомендують вчителі, а не самі комсомольці. Добре, коли надії виправдовуються, а коли ні? Коли не стає він «своїм хлопцем»?

У лоді—

мі випускника задля такої невідворотної онезії доводиться добре потрудитись, чимось пожартувати в ім'я адекого вечора свого сина чи дочки. Так виріває міщанство, з яким ми боремося: «зроблю все, щоб, як інші...».

Зрештою, це хвилює не лише батьків і вчителів. Усі ми — свідки цьому і хочемо, щоб вірусом міщанства не заразилися самі школярі. Добре, що й міністерство освіти небайдуже до цього, і відповідні органи на місцях, зокрема, облен і райвно. Виходять методичні рекомендації, які краще організувати шкільні ритуали, але в них — загальні положення. Педагогі ж, які органи шкільного самоврядування, батьківські комітети, шефи з виробничих комсомольських організацій повинні не копіювати чийсь надбання, а доповнювати своїм, оригінальним.

У деяких школах боротьбу з грошовими побо-

Як же бути? Як до будь-якого свята, до цього готуватися теж слід. Хай у той день до випускників придуть найпочесніші гості — їхні батьки, звияжці і ветерани праці і війни. Хай буде символічне застілля — але руками самих «винуватців» події: дівчатка матимуть нагоду показати свій хист і вміння і в кулінарних талантах, і в сервіровці, і в обслуговуванні. Такі ритуали, знаю, вже є в окремих школах, але мають вони бути в кожній. Тоді не спаде на думку ходити напередодні за простягнutoю рукою за «червонцями», щоб затиш лише якнайщедріше заїсти і запити синове чи дочине прощання з дитинством.

Такий бал буде пам'ятним і самим сімнадцятилітнім, і всім, хто на ньому був.

В. РУДЕНКО,
вихователка дитсадка.

с. Крупське,
Кіровоградський район.

— Правильно говориш, особисто я вже збирався запланувати піти всім разом чудувати на екскурсію чи насити у ліс.

— І підемо! Я візьму м'яча, Ринко — гітару, напечемо картоплі...

— А яка там краса, уявляєш! Ліс тільки-но прокидається. Навкруги начебто тиша, але це тільки перше враження. Насправді ж, ніщо прислухатися, то звуки там і люються, створюється мелодія, яка вже більше ніколи не повториться. І дихається легко-легко...

— Легко — це добре, але чому «ліс тільки-но прокидається»? Особисто я не збираюся вставати там рано.

— Ну, будь ласка, лн, ше один разок! — Ні, і не просить. До того ж мені завтра треба на примірну в ательє.

— Хлопці, я, мабуть, завтра теж не зможу: по телевізору будуть показувати уривки з фестивалю в Сан-Ремо.

— Так? — в один голос перепитало відразу кілька чоловік.

— Тоді давайте наш похід перенесено на наступне неділю.

Всі дружно погодилися.

О. ПЕРЛЮК.

І ДЕНЬ ПРИЙДЕШНІЙ

Клуб політичної книги... Власне, він має й іншу назву. Тобто, в Кіровоградській середній школі № 9 існує інформаційно-політичний клуб «Я і час», до якого входять секції, зокрема: «Інформаційно-політична», «Науково-технічний прогрес і його соціально-політичні наслідки», «Мистецтво і політика», «Релігія і політика», «Театр політичної мініатюри», а також секція по пропаганді політичної ідеї та клуб політичної книги. Кожна секція обирає свого президента, а разом вони становлять ра-

дію історії. Як не час, прожитий людством?

Вступаючи в члени клубу «Я і час», обираючи секцію, яка йому більше до душі, кожен старшокласник — у клуб приймаються лише учні старших класів — дає урочисту клятву вірності боротьбі за втілення у життя великих ідей Маркса, Енгельса, Леніна.

Кожна з секцій має своє особисте коло інтересів. Ось, наприклад, «Клуб політичної книги». Головна мета цієї секції, як пояснив Г. О. Шехет, щоб у кожного учня була вдома бібліотека політичної книги. З цією метою члени секції влаштовують книжкові ярмарки.

книжками В. Коротича «Обличчя ненависті» та «Кубатура ляди». Це була і розповідь про самого Віталія Коротича, талановитого поета, публіциста, і розповідь про сучасну Америку, країну вражаючих контрастів. У проведенні конференції взяли активну участь члени «Театру політичної мініатюри», показавши ілюстровану мініатюру «Тіто, руки вгору!».

Активісти клубу зі своїм словом йдуть у класи, на комсомольські збори, на класні години. Участь у справах школи розвиває в них ініціативу, вимагає відповідної енергії.

В. ЛЕВЧЕНКО.

ЗНЕВАГА ПРОТИ ОБРАЗИ

ОСОБИСТЕ

Різну кореспонденцію одержує редакція. Початкові рядки листа двінадцятирічної Наташі Лужиної з Кіровограда були традиційними для листів про справи «сердечні»: «Звертаюсь до вас, шановна редакція з великою надією на допомо-

гу, може, підкажете мені, як знайти правильний шлях. Я зустрічаюсь із хлопцем, він мені дуже подобається, коротше, ми любимо один одного. Я не уявляю життя без нього... Далі в таких листах звичайно йдеться про якийсь складний поворот чи конфлікт у взаєминах двох. Та тут прозання поради й зізнання «Я плачу, мені важко» були викликані зовсім іншими причинами, скажемо прямо, для нашої пошти нехарактерними:

«Ігор потрапив під машину й покालив руку. Довго лежав у лікарні, я його відвідувала дуже часто. Користуючись його відсутністю, деякі хлопці пропонували мені дружбу, та всі діставали відмову. І ось дівчата прозвали мене «віддана». Так, можливо, я даремно серджусь за це слово, адже добре, коли людина віддана. І подруга радить не звертати уваги, взяти себе в руки. А в мене не виходить, адже кидають мені репліки з презирством, глузливо, через що дуже боляче. Весь час у голові стукотить «віддана», «віддана...». І що ж робити, як бути? Сто питань — і жодної відповіді...».

Чому ж жодної? Дві відповіді вже готові, і обидві правильні: «бути відданою добре» і «не варто звертати уваги». Адже чого можуть насміятися у цьому ви-

падку дівчата? В обох мотивів такої їх поведінки нема нічого іншого, крім легковажності, невикозаності й заздрості. І заздрості, мабуть, переважають. Тут дівчатам не дає спокою не стільки увага до Наташі інших хлопців, скільки те, що знайшовся серед них один, вартий уваги не короткочасної, нетривкої (до першого сказаного не так слова), а постійної, турботливої. «Запропонувати дружбу» може не один, а яка дружба витримає довго? Тільки справжня. А справжній ніякі насмішки не страшні — ось як на це треба дивитися.

Чому добре бути відданою? Наташа відчуває це значною мірою інтуїтивно, а відомий радянський психолог, професор І. С. Ком підводить під це твердження наукове обґрунтування. Лише тривале, постійне спілкування з однією людиною (викликане, звичайно, душевною прихильністю, а не примусом власного чи чийогось серця) дає можливість пізнати глибини кохання, найтонші його нюанси, відчуття справжнього щастя. Слід сказати, що здатні до цього лише натурні сильні, цілеспрямовані, вольові, високодуховні. Часта зміна «друзів», зазначає вчений, — свідчення поверховості, дріб'язковості характеру, невпевненості в собі. Прогнення до успіху одразу а багатьох представників протилежної статі — спосіб самоутвердження, доказу собі й оточуючим, що вони чогось варті, для людей, котрі нічим вагомим, дієвим, кориснішим для себе й інших утвердитися не можуть. Всім доводилося зустрічати вісімнадцятирічних дівчат і хлопців, які вже в усьому розчарувалися; для них «ніякої любові нема», «все набридло, нецікаво». Бо вони самі нецікаві, непевні, ненадійні, їм ніхто не захоче бути відданим — ні за що. Вони зі зла й кепкують над тим, що їм недоступно, на що нездатні самі. Отже, знову виходить те ж саме: якщо твоя, Наташо, дружба з Ігорем висока, чиста, то ти повинна відстоювати ваші стосунки (для вас самих, а не для тих дівчат) і виробити в собі зневагу до будь-яких втручань і грубих її оцінок. Тоді минуться і образи.

«ВІТРИЛА».

КРИМСЬКА ОБЛАСТЬ. У селищі Гвардійське відбувся перший районний зліт сільської допризовної молоді. Великим народним святом стала ця подія. Тепло напучували майбутніх воїнів батьки, ветерани партії, учасники Великої Вітчизняної війни, передові робітники і кращі колгоспники району.

Школярі районного Будинку піонерів провели на зльоті ярмарок солідарності, для якого підготували різні вироби. Виручені за них гроші діти перерахували у Фонд миру.

На знімку: учениці Гвардійської середньої школи № 2 із своїми роботами на ярмарку солідарності. Фото І. ДУДЧЕНА. (Фотохроніка РГТАУ).

На останньому аукціоні в Марбурзі (ФРН) манускрипт Ейнштейна продано за 75 тисяч марок, а одну сторінку рукопису партитур Фрэнца Шуберта довели до ціни 150 тисяч марок.

День амністії для абонентів бібліотеки в Аппельтоні (США) дав непогані наслідки — одразу повернуто понад тисячу прострочених книг. Серед них одну було видано ще 6 квітня 1940 року.

Крокодил — найвитриваліший щодо голоду: він може не їсти протягом 700 днів, черепаха може обходитись без їжі «тільки» 500, а жаба — 300 днів.

Цікавими й несподіваними результатами відзначаються ачені британського університету в Манчестері. Недавно були опубліковані наслідки досліджень щодо найбільш нервових професій. На першому місці виявився шахтарі, на другому — стоматологи, а на третьому — журналісти. На четвертому місці визнано поліцейських. Найперші наслідки цих стресів — підвищений тиск, депресія та психічні хвороби.

сорочки

До, як і перед другою світовою війною, бавовняна сорочка-майка з короткими рукавами була частиною чоловічої білизни; вони носили її під звичною нам сорочкою. Тож нікому не спадало на думку показувати її публічно.

Сьогодні ж бавовняна майка, яка в англійських країнах має назву «ті-шет», найпопулярніший на світі одяг. Її носить майже всі діти, носить молодь і дорослі.

Західні промисловники прагнуть вирізнитися між конкурентами оригінальністю. Чого тільки не друкують! Тут можна побачити цілі кольорові сценки з мультфільмів, пейзажі, заклички типу «Поцілуй мене!» чи «Я—твоя!». Останнім часом з'явилися майки, оздоблені малюнками лампочок у вигляді орнаменту або надпису. Джерело струму — мініатюрна батарейка — міститься в кишені. Така «блінк-шет» коштує 22 долари. А минулого сезону в моді були «дафт-шети» — майки, що пахнуть.

Варто знати, як починалася кар'єра бавовняних («коттонових») майок. Отож, під час другої світової війни вони належали до амуніції американських солдатів. Ті часто скидали блузи і ходили в самих майках. Це помітила після війни й американська і європейська мода, щоб незабаром почати їх наслідувати — зрештою, гроші для протесту проти звичаїв старшого покоління. Герой відомого фільму «Травма «Важання» молодий Марлоном Брандо, який вийшов на екрани 1951 року, протягом усього часу знаходився на екрані в такій майці. Так, очевидно, і відбулося її «узаконення».

(За матеріалами періодичної преси).

ПОРАДИ ЛІКАРЯ

Дієта і маски

Мені 15 років, і все обличчя моє в прищях. Це мене дуже турбує. Як позбутися цієї непримиренності? Чи не могла б я дістати пораду лікаря через газету?

П. Л.

м. Новоукраїнка.

Виключте зі свого раціону гострі страви, прянощі, шоколад і шоколадні цукерки. Протирайте обличчя настояною календулою чи 2-процентним саліциловим спиртом — рази в тиждень накладайте на чисто вимите обличчя такі маски. 1) збити яєчний білок і додати до нього кілька крапель лимонного соку; 2) пилки дріжджів розмішати з 3-процентним перекином водню.

Тримайте маски 20—25 хвилин, тоді змийте їх теплою водою, після цього сполосніть холодною. Зробити ці маски слід 6—8 разів.

Допомогають також соляні ванни, морські купання і взагалі перебування на пляжі.

Однак це лише загальні рекомендації. Для дієвішого лікування слід показатися лікарю-дерматологу чи звернутися в косметичний кабінет (він є в Кіровограді).

Г. ЛЕВІНА,
лікар-дерматолог.

Не думаю, чиїти чи не чити. Бо дуже вже цікавий білий світ... Не за оцінку (дівчату-бо схопити у школі може й справжній «ерудит»). Я ще не знаю, ким зумію стати. Та оптимістом — сумніву нема! У цьому твердо певні мама й тато. Уся сім'я і вчителька сама!

Фотограф І. ДЕМЧУКА.

Газета виходить у вівторок
четвер, суботу.

**Друкарня імені Г. М. Димитрова
видавництва
«Кіровоградська правда»
Кіровоградського обкому
Компартії України
м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.**